

Rušení klášterů v době reformací je fenoménem poměrně málo prozkoumaným. Případů zaniklých, resp. zrušených klášterů bylo velmi mnoho. Autor se zaměřuje na dvě kauzy (augustiniánské kanonie v Kladsku a v Olomouci), kdy snahy o zrušení kláštera narazily na odpor daných komunit, případně řádových struktur.

Jde o téma mnohovrstevnaté, vyžadující důkladnou analýzu. Vzhledem k tomu, že do uvedených rozepří zasahovala řada vlivných osobností (nejvyšší zemští úředníci, nunciové, biskupové, řádoví představení atd.), představuje ideální materiál ke studiu vztahů v nejvyšších patrech předbělohorské společnosti. Vedle této vysoké politiky se však můžeme zabývat i jinými rovinami – např. právní argumentací sporných stran, rovinou jazykovou, uměleckohistorickou či teologickou.

Autor po výzkumu nejen v českých, ale i zahraničních archivech (např. Řím, Krakov, Kladsko, Vratislav, Vídeň) doplňuje či opravuje starší závěry (Jan Tenora, Aloys Bach atd.). Snaží se také prověřit teorii, že v rámci katolické církve byly rušeny kláštery, které se nacházely – v rovině hospodářské i duchovní – ve stavu hlubokého úpadku.